



У овом тексту гласно размишљам о неким општим питањима, као што су однос „моралне надмоћности“ и хришћанства, морално начело, правда, правни систем и правичност.

Свако религијско учење сматра да износи истину и једину истину, али ниједна од монотеистичких религија не мисли да се истина коју проповедају сме наметати силом (одмах да кажем да сам нисам религиозан).

Сила се сме користити само као одговор на учињену неправду и само на једнак начин. Стари завет то изражава ставом „око за око, зуб за зуб“, а Куран ставом да се 1. сме одговорити само истом мером и 2. а ако се не одговори, боље је. Нови завет у овоземаљском животу иде до крајњих граница и захтева праштање, измештајући успостављање једнакости, па дакле и кажњавање, у оностраност - после живота и препуштајући суђење Богу. Дакле, задржава се захтев за правдом која се увек темељи на једнакости, али се успостављање правде препушта Богу. Једнакост исказана моралним начелом, које захтева да поступамо добро, такође кроз историју широко прихваћена, гласи „чини другоме оно што би волео да он чини теби, односно не чини другоме оно што не би волео да он чини теби“. Дакле једнакост се јавља и у идеји правде - да би омогућила размену и расподелу и у основном моралном начелу - да би обезбедила умереност у поступању појединаца.

Одмах да приметимо да нигде не стоји „два ока за моје око“, а то је важно због тога да бисмо разумели да су „сто за једнога“, Вијетнам, Ирак, бомбардовање Србије 1999. и слични примери, чист паганизам. Дакле, они који се дневно позивају на то да су најбољи хришћани, су тек на нивоу паганства, зато што они несразмеру и одмазду успостављају

"Морална надмоћност" и Запад

Пише: Бранко Павловић
уторак, 13 мај 2014 22:11

као мерило својих поступака.



Идеја о „моралној надмоћи“ која је данас владајућа матрица западног света, нарочито САД, али наравно и ЕУ (они за себе тврде да су браниоци слободе, демократије, људских права, модерности, просперитета итд) у себи, као своју суштину, носи прећутно укидање другог. Наиме, ако сам ја морално надмоћан и користим сва средства присиле, укључујући и бруталну силу, да би сви други прихватили мој став, онда ја тиме суштински укидам појам другог. Тај други ће или постати исто што и ја, или ће бити уништен. Позиција моралне надмоћи уопште не види другог као стварну посебност, него само као објекат-препреку, која се има сломити: било тако што ће напустити своју суштину и прихватити њене ставове, или тако што ће нестати.

Поред тога што у самом појму укида другог као субјект, „морална надмоћ“ у себи искључује било какву једнакост, сразмеру, у поступању. Због тога сатирање милиона људи, за оне који спроводе политику засновану на претпоставци о моралној надмоћи, не производи било какав унутрашњи сукоб. Пошто по самој дефиницији други мора да нестане, онда је само питање ефикасности - како да се то уради уз најмањи утрошак ресурса, пре свега пара. Видети другог као објекат је суштина робовласништва - како само име каже, човек се сведе на предмет-робу. И једино преостало питање јесте чија је роба.

"Морална надмоћност" и Запад

Пише: Бранко Павловић
уторак, 13 мај 2014 22:11



"Морална надмоћност" и Запад

Пише: Бранко Павловић
уторак, 13 мај 2014 22:11

